

anlediget ved et foregaaende eller fremdeles vedvarende utugtigt Forhold, og da det er vanskeligt at finde Plads for en saadan Bestemmelse paa noget andet Sted i Straffeloven, har man troet, at det vilde være rettest at optage den her.

Fremdeles kan det formeentlig, af Hensyn til Vigtigheden af, at Prostitutionsvæsenet er undergivet en streng Kontrol, ikke undgaaes at sætte Straf for Fruentimmer, som uden Politiets Tilladelse hengive sig til Utugt for Betaling. Uden videre, som i D. L. s 6—13—30 jfr. den norske Straffelovs Kap. 18 § 26, at foreskrive Straf for Fruentimmer, der søge Erhverv ved Utugt eller opholde sig i Horehuus, vilde neppe være rigtigt, eftersom det dog ikke kan være anderledes, end at det Offentlige maa, ikke blot see igjennem Fingre med, men endog paa en vis Maade sanctionere Løssagtighed, for at kunne inddrage den under et omhyggeligt, ved strenge Regler ordnet, Tilsyn. Disse Regler og Straffene for deres Overtrædelse af de paagjældende Fruentimmer høre naturligvis ikke hjemme i den almindelige Straffelov, men det Mødsatte gjælder formeentlig med Hensyn til Straffebestemmelserne for Fruentimmer, der, uden at være inddragne under Politiets Tilsyn, give sig af med at øve Utugt for Betaling. Ved herfor i Udkastets § 177 at foreskrive Straf, hvilken passende synes at kunne sættes i Almindelighed til Fængsel, har man imidlertid anseet det for ønskeligt at undgaae en directe Hentydning til, at der kan øves Utugt med Sanction af det Offentlige, og man har derfor affattet Bestemmelsen saaledes, at det hedder: „Fruentimmer, som imod Politiets Advarsel søge Erhverv ved Utugt“, hvoraf da videre følger, at Vedkommende ikke kan straffes, medmindre hun er advaret om at ophøre med sliq Næringsvei og desuagtet vedbliver dermed, uden at have undergivet sig, eller at være bleven inddragen under, Politiets særlige Tilsyn. — I en vis Forbindelse med den nysomhandlede Forbrydelse staaer den i Udkastets § 178 omtalte, at Nogen, som er vitende eller har Formodning om at være behæftet med venerisk Smitte, øver Utugt med en Anden. En Straffebestemmelse herom, der forudsættes kun at kunne komme til Anvendelse

med Hensyn til utilsigeliges Rønsforbindelser, jfr. Udtrykket „øver Utugt“, turde navnlig være nødvendig med Hensyn til saadanne Løssagtighedsforhold, der ikke ellers ere strafbare; i andet Fald vil Besmittelsen nemlig kunne blive tagen i Betragtning ved Valget af Straffegraden som en skjærpene Omstændighed. Hvad Straffen angaaer, da er den vel i Almindelighed sat til Fængsel, men af Hensyn til, at Forholdet kan være i høi Grad skammelig, idet det endog er tænkeligt, at den Paagjældende med ond Villie paafører den Anden Smitte, uden at den Andens Deeltagelse i den forudsatte Løssagtighed kan indeholde nogen Undskyldning i saa Henseende, har man troet som Straffealternativ under skjærpene Omstændigheder at burde tilføje Forbedringshuusarbejde.

I Udkastets § 179 sættes Straf for dem, der forsøre til Løssagtighed eller for Betaling give Leilighed til Utugts Udøvelse, jfr. D. L. s 6—22—1 og 5, norske Straffelovs Kap. 18 § 27. Den strafbareste af de herunder hørende Forbrydelser er vistnok Rufferi, forsaavidt dette Begreb forudsætter en Forførelse til Utugt, om det just ikke er nødvendigt, at de forsørte Fruentimmer ere ustyrbige eller uberygtede, hvilket i Praxis ansees som en Betingelse for Anvendelsen af den i D. L. s 6—22—1 foreskrevne Straf („at stryges til Rågen og ved Bøddelen af Byen udføres“), ligesom Rufferiet vistnok i Reglen maa antages begrundet i en vindehig Hensigt. Ved det i Paragraphen foreskrevne Straffealternativ af Forbedringshuusarbejde har man derfor nærmest havt den nævnte Forbrydelse for Die, idet man dog paa den ene Side, af Hensyn til den antydede Forskjelligartethed af de derunder hørende Tilfælde, ikke har villet ubelukke Anvendelsen af det andet Straffealternativ, Fængsel paa Bånd og Brød, og paa den anden Side heller ikke ubetinget har villet indskrænke Anvendelsen af Forbedringshuusarbejde til det egentlige Rufferi, idet det maa erkjendes, at det stundom kan være vanskeligt at trække Grænsen mellem denne Forbrydelse og navnlig det derefter i Paragraphen omhandlede Tilfælde, at Nogen, uden just at forsøre til Utugt eller iøvrigt at træde i personligt Forhold til de Paagjældende som Mellemmand, for Betaling